

De grijze kraaien in Rusland. — Dit voorjaar heb ik eens in het Esperanto geschreven naar eene vogelwacht ten noorden van Moskou. Namelijk wilde ik te weten komen hoe de grijze kraaien (*Corvus cornix*) nestelen in Rusland.

Voor eenige tijd hebben ze mij dan ook terug geschreven, een antwoord, dat, naar ik meen wel eene belangrijke kijk geeft op onze grijze wintergasten gedurende den broedtijd in Rusland, Dank zij dan ook de internationale taal „Esperanto” waar men zich ook zoo in de finesse's in woord en in schrift met de buitenlanders kan verstaan.

Allereerst melden ze mij dat, dadelijk na aankomst der grijze kraaien in de laatste helft van April, ze dadelijk met groote haast nesten gaan bouwen, de boomen waren dan nog kaal in Rusland.

De oudere kraaien zochten altijd weer hun zelfde boomen van 't voorgaande jaar. De jongeren moeten zich nieuwe boomen veroveren, niet zooals de roeken in West-Europa met 6 of 7 nesten in één en denzelfden boom; dit verdragen de grijzen niet; veel meer zoo als de zwarte kraaien ten onzent en óók bij hun. In eene ommezien is het nest klaar, ongeloofelijk snel gaat alles, eieren leggen en broeden, alles met groote haast. De eerste week van Mei beginnen de boomen te groenen ten noorden van Moskou en worden de nesten onttrokken aan het oog. In elke boom bevindt zich meestal één nest.

Doch men meldt mij dat, ook bij eenzame boerenhoeven, waar slechts één enkele boom stond, die gaarne als nestboom werd genomen. Nooit zal een Russische boer hen verjagen, hieraan mochten de Hollandsche boeren wel een lesje nemen wat ekstern ten onzent betreft (noot van schrijver dezes). De grijze kraaien, die buiten de wouden nestelen zijn in 't geheel niet schuw.

Ze melden dat, de grijze kraaien die in de Russische dorpen nestelen vlak bij spelende kinderen der scholen takjes van den grond zochten voor den nestbouw.

Voorts melden ze dat, de grijze kraai door geheel Europeesch Rusland broedt, zoomede het grootste deel van Middel- en Noord-Siberië, en in den Uralbergketen soms nestelend op rotsen, maar in Kaukasië is ze *standvogel*. De Russische vogelwachten ringen vele kraaien ter controle, melden ze mij. Een geval had zich voor 3 jaar voorgedaan als volgt: eene geringde kraai bij Moskou geringd. diezelfde herfst gevangen in de omtrek van *Grenoble* Zuid-West Frankrijk. Het bleek mij dat de Russen zeer goed op de hoogte waren, want ze maakten mij er attent op dat, de vele grijze kraaien gedurende den wintertijd in Nederland vooral afkomstig zouden zijn uit Skandinavië, maar ook, vele *hunner* vogels. Ook bleken ze er mee bekend te zijn, dat de raven in Nederland totaal verdwenen waren, wat ze groot jammer vonden, daar ze die noemden de stamvorm aller kraaisoorten. Voorts melden ze mij nog dat, bij vertrek der grijze kraaien, bij hun in Rusland, twee richtingen vielen waar te nemen, de eene stroom grijze kraaien uit noordelijk Rusland vertrekken in de richting Kaukasië, de andere in de richting West Europa. Dit was zeer goed hoog in de lucht bij hun te zien, zoodat daaraan geen twijfel mogelijk was, naar hunne meening, die dan ook bewaarheid werd, met de door hen geringde grijze kraaien.

Groningen, 15 October 1928.

J. H. GELDERLOOS.

Kikkervisshjes. — Op 21 October j.l. trof ik in een plasje onder Voorburg gelegen, nog rijkelijk kikkervisshjes aan van *Rana esculenta* in verschillende stadia, alleen met staart, met 2 en met 4 pooten en kleine volwassen exemplaren. Is deze nog late ontwikkeling regel? Tenslotte trof ik in een tuin in den Haag op 18 October j.l. nog een nest met 2 jonge *Houtduiven Columba palumbus* aan, die ik op ± 18 dagen oud schatte. Het nest lag ± 3½ M. hoog in een Kastanjeboom, die al vrijwel bladerloos was. Op 21 Oct. verlieten de jongen het nest d.w.z. ze zaten toen naast elkaar op een tak van denzelfden boom, ongeveer 2 M. van het nest af. Een broedduur van ± 17 dagen aannemende, zouden de eieren ongeveer van 10-12 September gelegd moeten zijn; deze datum is nog wat later dan die van een vorige waarneming bij dezelfde vogelsoort, toen ik op 1 September 1923 onder Loosdrecht een nest met 2 versche eieren vond.

Den Haag.

DR. G. C. KOCH.

Een walrus in 1521. — Naar aanleiding van pag. 115 in dezen jaargang wijs ik op de *Illustr. London News* van 14 April 1928, die op pag. 624 en 625 een aantal teekeningen

van Dürer reproduceert, waarbij een duidelijke walruskop met de twee groote tanden, met bijschrift: „During his stay in the Netherlands, the news that a whale was „stranded at once caused him to set off for the „sea-coast in hopes of catching a glimpse of it. Instead, he saw and drew a walrus, which he „described as a „lubberly” creature.”

De teekening is gedateerd 1521; het bijschrift van Dürer is niet heel duidelijk leesbaar; toch kon ik ontcijferen, dat het dier gevangen was „in der niederländischen See” en XII ellen lang was. W. H. WACHTER.

Vischotter (*Lutra lutra* L.). — Op 27 Mei j.l. 1e Pinksterdag in een moerassig landje wadend bij het Braassemmeer, ontdekte ik een jonge vischotter. De kleur was dofgriszwart en het diertje was ongeveer half zoo groot als een kat; het scharrelde wat rond, maar kon nog niet goed weggelopen. Tot mijn spijt kon ik geen opname nemen, daar ik geen toestel bij mij had. Een half uur later teruggekeerd om het jong aan eenige tochtgenooten te toonen, kon het een weinig verder met den kop onder een boschje gras verscholen, teruggevonden worden. Waarschijnlijk waren er meer jongen bij elkaar geweest, maar had de moeder te voren gelegenheid gehad deze vóór mijne nadering te verschuilen. Den volgenden dag (2de Pinksterdag) was ik voorzien van een toestel, maar was er van het oterdier geen spoor meer te bekennen. In de buurt lag nog een versche aangevreten baars en er vlak bij dreef een reeds een dag of 5 lang doode waterrat (door de moeder-otter gedood?) C. K.

Late Meikevers. — Op 15 Augustus j.l. ving ik in een tuin in Oud Loosdrecht een ♀ meikever *Melolontha vulgaris*. Het zat te vreten in een boonenhaag, bij zonnig warm weer. Vier dagen later op 19 Augustus trof ik bij zeer warm zonnig weer 's middags om 1 uur weer een exemplaar aan, hoog vliegend om een appelboom. Toen het eindelijk ging zitten, kon het bemachtigd worden, het was dezelfde soort en weer een ♀. In D. L. N. is reeds meer gewag gemaakt van curieuse data voor meikevers o. a. door Visser in het nummer van 15 Nov. 14 n.l. op 29 Sept. 1914 en door Crop in het nummer van 1 Mei 1912 n.l. op 23 Januari 1912, maar in beide gevallen betrof het exemplaren uit den grond gekomen, de eerste doordat een vuur terplaatse was gestookt en de 2de was ook (soms door omspitten?) „boven aarde” gekomen. Bovengenoemde beide exemplaren leidden echter toen nog een rondvliegend leven; bevinden zich thans in mijne collectie. C. K.

Wezel. — Op een vóórmiddag van een helderen koelen zomerdag wandelde ik met mijn hond aan de riem circa een half uur buiten het dorp in een altijd eenzame laan. Ik hoorde het klagelijk noodgeschreeuw van een klein dier, en hield dat aanvankelijk voor den vogelschreeuw. Het kwam uit een dennebosch circa 300 Meter links van me; de boschrand loopt evenwijdig met de laan. Het tusschenterrein is open heide, een drietal walletjes loopen evenwijdig met de laan door de struikheide. Het geschreeuw bleef aanhouden en ik zag boven in de dennen aan den rand een ekster heen en weer springen in groote agitatie; die was bij het geval kennelijk in hooge mate geïnteresseerd. Ik besloot er maar eens heen te gaan, verwachtende dat de betrokkenen bij mijne nadering wel een goed heenkomen zouden zoeken, zooals me dat wel meer gebeurd is. Hier had ik echter voorloopig dekking door de drie walletjes, zoowat halvemans hoogte. Toen ik over het laatste walletje heenkeek zag ik, wat ik heel niet verwacht had, een halfwas konijn, wiens geschreeuw al veel verzwakt was, op zijde liggen met krampende pooten; een wezel had zich aan de buikzijde van het konijn vastgeklemd of gebeten. Door het schreeuwen van het diertje vlak bij zijne ooren had de moordenaar van mijne nadering wellicht niets gemerkt. Nu liet hij zijn slachtoffer los en vluchtte onder een hoop sparretakken er vlak bij. Mijn hond gaf ik bezigheid met den wezel en zelf nam ik het konijn op. Het beestje was al bewusteloos en schreeuwde nog slechts zwak, krampte met de pooten en werd stil, was dood.

Het viel op dat het diertje erg bleek was in de mond en in de keel. (Ik nam het mee naar huis om eens nader te bezien). Verwonding of bloedsporen waren nergens te bespeuren.

Thuis zocht ik allereerst naar een wondje en naar bloedsporen, zeer nauwkeurig en was verwonderd dat ik niets vond. Nergens eenig spoor van bloed in het dichte onderhaar van het mooie jonge diertje.